Προσφυγή της 29ης Νοεμβρίου 2021 — DCM Film Distribution κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-760/21)

(2022/C 51/50)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: DCM Film Distribution GmbH (Βερολίνο, Γερμανία) (εκπρόσωποι: A. Huttenlauch, M. Klasse και P. Hesse, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής C(2021) 7095 τελικό της 28ης Σεπτεμβρίου 2021 σχετικά με τον έλεγχο της νομιμότητας πράξεως του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού δυνάμει του Κανονισμού (ΕΚ) 58/2003 ([1]) του Συμβουλίου, σύμφωνα με το άρθρο 264(1) ΣΛΕΕ και

— να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής της η προσφεύγουσα προβάλλει επτά λόγους.

1. Με τον πρώτο λόγο η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η ερμηνεία του όρου «ευρωπαϊκή εταιρία» από την Επιτροπή δεν είναι σύμφωνη με τη γραμματική έννοια των Κατευθυντήριων Γραμμών και του Προγράμματος Εργασίας.

   — Υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ερμηνεύοντας το κριτήριο της ιθαγένειας κατά τρόπον ώστε να αναφέρεται μόνο στα φυσικά πρόσωπα που είναι ιδιοκτήτες της προσφεύγουσας εταιρίας. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή αντιλαμβάνεται εσφαλμένα την έννοια «ιδιοκτησία» ως «απώτατη ιδιοκτησία». Η γραμματική διατύπωση δεν καθιστά δυνατό να συναχθεί ότι η ιθαγένεια των «απώτατων μετόχων» και όχι μόνον των άμεσων μετόχων είναι καθοριστική για τον χαρακτηρισμό της προσφεύγουσας ως ευρωπαϊκής εταιρίας. Η στενή ερμηνεία της Επιτροπής όχι μόνο δεν υποστηρίζεται από τη διατύπωση, αλλά είναι επίσης ασύμβατη και αντίθετη με την κοινή ερμηνεία των όρων «ιθαγένεια», «εταιρία της Ένωσης», και «ευρωπαϊκό έργο», όπως έχει καθιερωθεί στο δίκαιο της Ένωσης.

2. Με τον δεύτερο λόγο η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η ερμηνεία του όρου «ευρωπαϊκή εταιρία» από την Επιτροπή δεν είναι σύμφωνη με το υπέρτερης ισχύος δίκαιο της Ένωσης.

   — Υποστηρίζει ότι η απόφαση της Επιτροπής, καθόσον στηρίζεται στην εσφαλμένη αυτή ερμηνεία χωρίς να λαμβάνει αρκούντως υπόψη τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, αντιβαίνει στους στόχους του εφαρμοστέου δικαίου της Ένωσης.

3. Με τον τρίτο λόγο η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η απόφαση της Επιτροπής αντιβαίνει στον κανονισμό (ΕΕ) 1295/2013 ([2]) που διέπει το σύστημα χρηματοδότησης «Δημιουργική Ευρώπη» MEDIA.

   — Υποστηρίζει ότι η επίκληση της ιθαγένειας των απώτατων ιδιοκτητών της προσφεύγουσας ως προϋπόθεση επιλεξιμότητας για χρηματοδότηση δεν βρίσκει έρεισμα στον κανονισμό για το πρόγραμμα «Δημιουργική Ευρώπη» στην πραγματικότητα, αντιβαίνει στην έννοια της συνεπούς εφαρμογής των γενικών και ειδικών στόχων του υπο-προγράμματος «Δημιουργική Ευρώπη» MEDIA.

4. Με τον τέταρτο λόγο η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η απόφαση της Επιτροπής δεν είναι σύμφωνη ούτε με τις απαιτήσεις του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 2018/1046. ([3])

   — Υποστηρίζει ότι η ερμηνεία των κριτηρίων επιλεξιμότητας από την Επιτροπή δεν είναι σύμφωνη με τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, τις οποίες η Επιτροπή οφείλει να τηρεί στο πλαίσιο των αποφάσεων χρηματοδότησης σχετικά με επιδοτήσεις.

5. Με τον πέμπτο λόγο η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η απόφαση της Επιτροπής ενέχει παράβαση του άρθρου 20 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

— Υποστηρίζει ότι η απόφαση της Επιτροπής οδηγεί σε διαφορετική μεταχείριση όμοιων περιπτώσεων εις βάρος ορισμένων φορέων, γεγονός το οποίο δεν δικαιολογείται αντικειμενικώς.

6. Με τον έκτο λόγο η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της διακριτικής της ευχέρειας.

— Υποστηρίζει ότι η επιλογή μιας ερμηνείας η οποία αγνοεί το δίκαιο της Ένωσης και έρχεται σε σύγκρουση με αυτό, παρά το γεγονός ότι υπάρχουν πλείονες εναλλακτικές ερμηνείες οι οποίες είναι σύμφωνες με το δίκαιο της Ένωσης, συνιστά κατάχρηση διακριτικής ευχέρειας εκ μέρους της Επιτροπής.

7. Με τον έβδομο λόγο η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η απόφαση της Επιτροπής παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας.

— Υποστηρίζει ότι η χορήγηση χρηματοδότησης υπό την επιφύλαξη ότι θα αποφευχθεί η εκροή κερδών σε τυχόν τρίτες χώρες θα ήταν ένα εξίσου αποτελεσματικό αλλά ηπιότερο μέσο.

([1]) Κανονισμός (ΕΚ) 58/2003 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 2002, περί θεσπίσεως του καταστατικού των εκτελεστικών οργανισμών που είναι επιφορτισμένοι με ορισμένα καθήκοντα σχετικά με τη διαχείριση κοινοτικών προγραμμάτων (ΕΕ 2003 L 11, σ. 1).

([2]) Κανονισμός (ΕΕ) 1295/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 2013, για την θέσπιση του προγράμματος «Δημιουργική Ευρώπη» (2014 έως 2020) και την κατάργηση των αποφάσεων αριθ. 1718/2006/ΕΚ, 1855/2006/ΕΚ και 1041/2009/ΕΚ (ΕΕ 2013 L 347, σ. 221).

([3]) Κανονισμός (ΕΕ, Ευρατόμ) 2018/1046 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 2018, σχετικά με τους δημοσιονομικούς κανόνες που εφαρμόζονται στον γενικό προϋπολογισμό της Ένωσης, την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΕ) αριθ. 1296/2013, (ΕΕ) αριθ. 1301/2013, (ΕΕ) αριθ. 1303/2013, (ΕΕ) αριθ. 1304/2013, (ΕΕ) αριθ. 1309/2013, (ΕΕ) αριθ. 1316/2013, (ΕΕ) αριθ. 223/2014, (ΕΕ) αριθ. 283/2014 και της απόφασης αριθ. 541/2014/ΕΕ και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) αριθ. 966/2012 (ΕΕ 2018 L 193, σ. 1).

Προσφυγή της 6ης Δεκεμβρίου 2021 — Courtois κ.λπ. κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-761/21)

(2022/C 51/51)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγοντες: Fabien Courtois (Rueil-Malmaison, Γαλλία) και 2088 λοιποί προσφεύγοντες (εκπρόσωπος: A. Durand, δικηγόρος)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να κρίνει τα αιτήματα των προσφευγόντων παραδεκτά και βάσιμα·

— να ακυρώσει τη σιωπηρή απορριπτική απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2021 η οποία προέκυψε από την απουσία απάντησης στην επιβεβαιωτική αίτηση που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες στις 13 Αυγούστου 2021·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγοντες προβάλλουν δύο λόγους ακυρώσεως.

1. Ο πρώτος λόγος αφορά το παραδεκτό της προσφυγής. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, συναφώς, ότι νομιμοποιούνται ενεργητικώς ως αιτούντες που έχουν το δικαίωμα να ασκήσουν προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής ([1]) (στο εξής: κανονισμός 1049/2001), και ως αποδέκτες της προσβαλλόμενης πράξης κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Οι προσφεύγοντες αναφέρουν, επιπλέον, ότι έχουν έννομο συμφέρον το οποίο απορρέει από το γεγονός ότι η Επιτροπή αρνήθηκε, με τη σιωπηρή απορριπτική απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2021, να τους παράσχει πρόσβαση στα έγγραφα και από το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη απόφαση θίγει τα θεμελιώδη δικαιώματά τους.